

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 408/2021-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Luptákom, Námestie Štefana Moyzesa 3, Banská Bystrica, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 Co 413/2017-313 z 5. júna 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Napadnutý rozsudok navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a súčasne sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 3 000 eur, ako aj trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka mala v konaní vedenom Okresným súdom Lučenec (ďalej len „okresný súd“) procesné postavenie žalobkyne. Rozsudkom č. k. 14 C 46/2014-281 z 28. júla 2017 okresný súd určil hranicu medzi tam bližšie špecifikovanými nehnuteľnosťami v súlade s vypracovaným znaleckým posudkom, v časti žalobu sťažovateľky zamietol a rozhodol o náhrade trov konania.

3. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

II.

4. Ústavný súd sa v prvom rade zaoberal otázkou včasnosti podania ústavnej sťažnosti ako jednej z procesných podmienok jej prípustnosti.

5. Podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

6. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v citovanom § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014).

7. Z príloh pripojených k ústavnej sťažnosti a taktiež z jej samotného obsahu vyplýva, že napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 10. júla 2018. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená v listinnej podobe 21. septembra 2021, pričom z pečiatky doručujúceho orgánu vyplýva, že na poštovú prepravu bola podaná 17. septembra 2021.

8. Z dôvodov ústavnej sťažnosti je pritom zrejmé, že sťažovateľka odvíja zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu od doručenia rozhodnutia o jej mimoriadnom opravnom prostriedku – žaloby na obnovu konania, ktorá bola zamietnutá rozsudkom okresného súdu č. k. 10 C 9/2019-117 z 24. septembra 2019 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Co 6/2020-166 z 24. júna 2021, právoplatným 30. júla 2021.

9. Napriek tomu, že zákon o ústavnom súde v citovanom § 124 explicitne nestanovuje, či má byť o mimoriadnom opravnom prostriedku rozhodnuté meritórne alebo procesne, judikatúra ústavného súdu, reflektujúca judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (rozhodnutie vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike z 12. 11. 2002, sťažnosť č. 46129/99 a rozhodnutie vo veci Soffer proti Českej republike z 8. 11. 2007, sťažnosť č. 31419/04) sa ustálila na tom, že aplikácia poslednej vety § 124 zákona o ústavnom súde je možná len vtedy, ak bol mimoriadny opravný prostriedok (najmä dovolanie) odmietnutý ako procesne neprípustný. Začiatok plynutia lehoty na podanie ústavnej sťažnosti tak nemožno predĺžiť v prípade meritórneho prejednávania mimoriadneho opravného prostriedku, lebo ochranu sťažovateľovi poskytol všeobecný súd (spravidla najvyšší súd), ani v prípade, ak je mimoriadny opravný prostriedok proti určitým rozhodnutiam vylúčený, resp. neprípustný zo zákona (*Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J.*,

Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kol.: Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 937).

10. V danom prípade však okresný súd rozhodol o mimoriadnom opravnom prostriedku sťažovateľky meritórne, keď podľa § 414 CSP zamietol žalobu, ktorou sa domáhala obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 14 C 46/2014. Za daných okolností tak bol pre posúdenie otázky včasnosti podania ústavnej sťažnosti relevantný deň nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, t. j. 10. júl 2018. Z uvedeného možno preto nepochybné uzavrieť, že sťažovateľka sa ochrany svojich práv domáha celkom zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

11. Navyše, v závere ústavný súd dodáva, že právna úprava poslednej vety § 124 zákona o ústavnom súde bola predmetom odbornej kritiky, pretože nie každé rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku spôsobuje zachovanie zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté. Podľa názorov v odbornej literatúre, s ktorými sa ústavný súd stotožňuje, by rozhodnutia o žalobe na obnovu konania a o návrhu na obnovu trestného konania a rovnako aj o tých mimoriadnych opravných prostriedkoch, ktoré nepatria do dispozície účastníka konania (dovolenie generálneho prokurátora alebo ministra spravodlivosti), mali byť z predmetného ustanovenia zákona výslovne vyňaté [pozri *Mazák, J., Jánošíková, M.: Konania o ochrane ústavnosti pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Kritické poznámky k novému zákonu (III.). In: Právny obzor. 2019, 102, č. 3, s. 183 – 203; Lalik, M. – Lalik, T.: Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. Bratislava : Wolters Kluwer SR s. r. o., 2019. s. 378; Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kol.: Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 937].*

12. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako oneskorene podanú podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

13. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky formulovanými v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu